

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA REOBERTURA DELS
CINEMES BOLICHE ÉS UN
ACTE DE REBEL·LIA

Jordi Solà

Escriptor

LA COLUMNA

L'esperit català al cinema

El propassat dia 17 de maig els cinemes Boliche van obrir les seves portes al públic. Dos emprenedors amb coratge, en Rafael Dalmau i l'Alfons Mas han decidit tirar pel dret i atacar la línia de flotació del cinema en versió original subtitulat en català. De fet, bé es podria qualificar d'acte de rebel·lia, vista la reticència habitual per part d'exhibidors i majors a l'hora de tenir en consideració la nostra parla. No és, però, casualitat l'opció triada. Perquè optar per la versió original –tot mantenint intacte un dels trets més fonamentals de la creació cinematogràfica: la veu dels actors– i l'idioma natural del nostre país, respon a un ideal romàntic –un viatge a les arrels– que encaixa a la perfecció amb l'esperit culte dels dos protagonistes d'aquesta empresa.

AMB EN RAFAEL DALMAU, cinèfil de pro, autor de diversos llibres de cinema, crític de verb esmolat i antic programador de la Filmoteca, tot això entre altres atributs d'una personalitat polifacètica, m'uneix una amistat de 35 anys. Entre títol i títol –tinc una especial estima per la nostra perseverança en haver assistit íntegrament a tot el cicle dedicat a l'obra del primer Hitchcock, ara fa tres dècades–, centenars de converses a l'entorn del cinema han forjat una personalitat comuna; amb matisos, intercanvis intel·lectuals que sovint trobaven en l'absència del català a les pan-

lles l'eix sobre el qual bastir un fecund intercanvi d'idees i projectes.

FINIS A DESEMBOLCAR en la reobertura dels cinemes Boliche. En aquest sentit, recalcar que la migrada presència del català en l'àmbit estrictament cinematogràfic acredita la resistència històrica a l'idioma com a llengua il·lustrada, tal com exposà Antoni Puig i Blanch, català de mena, a *La Inquisición sin máscara* (1811): "*Se hace indispensable abandonar [Catalunya] el idioma provincial, si ha de estrecharse más y más bajo las nuevas instituciones con el resto de la nación, e igualarla en cultura.*" Un pensament que encara avui perviu entre nosaltres en sectors culturalment reaccionaris. En tot cas, la realitat del català al cinema és exigua en contrast amb el joc que dona en el teatre, el món editorial o, per posar un exemple d'èxit, la radiofonia. I és que ha estat, i és de justícia fer-ne esment, un home de ràdio, en Jordi Bas-

El públic ha de donar suport a una iniciativa amb risc, que podria començar a capgirar l'anòmala absència del català al cinema

té, qui amb les seves entrevistes a en Rafael Dalmau ha obert el meló del suport institucional. Perquè la veritat és que en època "d'estructures d'estat" i altres eufemismes a fi efecte de no dir les coses pel seu nom, tenim una llei del cinema que roman al congelador (qui ho vol sap que amb l'excusa del vet de Brussel·les a la llei pel fet d'afavorir (?) el castellà, atès que les pel·lícules en aquesta llengua queden excloses de l'obligació de doblar o subtitular la meitat de les còpies al català!). Tot plegat a l'ombra de l'acord de doblatge anunciat per Ferran Mascarell l'any 2011 amb les grans distribuïdores, que preveia en "tres o quatre anys" (a l'actual ritme hi podríem afegir 35 anys més, i ja no ve d'aquí) augmentar fins al 25 % el nombre de cintes en llengua catalana a canvi de no aplicar una llei que no disposa ni de reglament d'ús.

PERÒ AIXÒ SÓN FIGUES d'un altre paner. Al cap i a la fi, *An Affair to Remember* (licència cinèfila) és que a la manera d'un Carulla o bé un Cendrós, Dalmau i Mas han resolt deixar-se endur per la passió, assumir el risc i salvar els mots situant el català a les nostres pantalles. Ara, doncs, veurem qui és qui. Tots: teixit associatiu i govern en un periple de llarg recorregut. En especial, però, un públic que ha d'estar a l'alçada en el moment de donar suport a una iniciativa que potser –cal ser ben prudents– podria capgirar d'una vegada per totes l'anòmala absència del català al cinema.

La gran migració

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

Imagineu 2.500 estadis com el del Barça plens a vessar de gent. Així obtindríem una multitud de 250 milions de persones, que són les que el govern xinès vol traslladar del camp a les ciutats durant els pròxims dotze o quinze anys.

Per justificar aquest moviment de població, el més gran de la història en un període tan curt de temps, Pequín indica la necessitat de corregir els desequilibris entre el camp, on encara viuen la majoria dels 1.500 milions d'habitants del país, i les ciutats impulsades pel creixement econòmic xinès.

És evident que la gran migració produirà efectes que aniran més

La gran migració que promouen els dirigents de Pequín tindrà efectes polítics i socials més enllà dels canvis econòmics

enllà de l'economia i l'ecologia. Per exemple, serà necessari crear infraestructures i serveis que atenguin les necessitats de la nova població urbana, i això coincidirà amb la consolidació de la Xina com a primera potència industrial i econòmica del món. Així mateix, el trànsit d'una societat rural a una d'urbana produirà canvis socials, entre els quals hi ha la probable aparició d'una nova classe mitjana, que no estarà al mateix nivell dels milionaris que han aparegut a la Xina els darrers anys, però que sí que estarà a gran distància del retard de l'actual població rural.

El que resta per veure és com encaixarà aquests canvis l'oligarquia autoritària i de partit únic que es manté en el poder i què faran els dirigents de Pequín el dia que els qui demanin democràcia i llibertats ja no siguin uns quants milers d'estudiants privilegiats, sinó milions de persones mobilitzades entre la nova població urbana.

Aleshores arribarà el moment de comprovar els efectes de la gran migració i el risc que prenen els dirigents que la promouen.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

